

Η Συνάντηση Πανεπιστημιακών Δασκάλων Μπροστά στο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ

Σε λίγες εβδομάδες συμπληρώνονται δύο χρόνια από το προηγούμενο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ. Τόσο η χώρα όσο και ειδικότερα η ανώτατη εκπαίδευση παρουσιάζουν χαρακτηριστικά «ελεύθερης πτώσης». Η Ελλάδα παραμένει βυθισμένη σε βαθύτατη οικονομική και κοινωνική κρίση. Τα προβλήματα από τη φτώχεια, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τη διαρκώς διευρυνόμενη οικονομική ανισότητα εγκαθίστανται μόνιμα στη χώρα. Ως και οι «προστάτες» μας (ΕΕ, ΕΚΤ, ΕSM, ΔΝΤ) θεωρούν αδύνατη την έξοδο από την κρίση απαιτώντας πρόσθετες και ξανά πρόσθετες δόσεις από τα ίδια μέτρα που γονατίζουν το λαό ενώ ταυτόχρονα προβλέπουν αστρονομικά ποσοστά χρέους και ανεργίας για δεκαετίες από σήμερα. Η νέα γενιά μεταναστεύει μαζικά ή σέρνεται στην ανεργία. Η χώρα αργοπεθαίνει.

Η Κυβέρνηση ακολουθεί τον ίδιο δρόμο που οδήγησε στα σημερινά αδιέξοδα υιοθετώντας την άποψη ότι η κατάσταση μπορεί να αλλάξει μέσα στα πλαίσια που ορίζουν οι «θεσμοί», όπως έκαναν και οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Αν η πραγματικότητα δείχνει το αντίθετο, τότε τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα.

Η σταθερή επιμονή μας ότι ένας ριζικά διαφορετικός δρόμος είναι, όχι μόνο αναγκαίος, αλλά και ο μόνος ρεαλιστικός για την ελληνική κοινωνία προκύπτει από τη χειροπιαστή πραγματικότητα που όλοι βιώνουμε. Αυτοί που πιστεύουν ότι με συμβιβασμό πάνω στο συμβιβασμό και παραχώρηση πάνω στην παραχώρηση θα βρουν το δρόμο να απεγκλωβίσουν τη χώρα από τη μέγγενη της επιτροπείας και από την οπισθοδρόμηση δεκαετίες πίσω, απλούστατα εθελουφλούν.

Οι πολιτικές διαχείρισης της κρίσης έχουν χτυπήσει σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα τα πανεπιστήμια, με περιορισμό της κρατικής χρηματοδότησης της τάξης του 70-80% όταν το ίδιο διάστημα η σωρευτική μείωση του ΑΕΠ είναι της τάξης του 30-35%. Η επίθεση αυτή κατά της Δημόσιας Ανώτατης Εκπαίδευσης, σχεδόν εκδικητική (βλ. θεωρίες παλαιότερων κυβερνητικών παραγόντων ότι τα ΑΕΙ διαθέτουν πολύ λίπος να κάψουν), θέτει σοβαρά ερωτηματικά για τους απώτερους στόχους της.

Τα πανεπιστήμια αποψιλώνονται από το εκπαιδευτικό και επιστημονικό προσωπικό. Οι προκηρύξεις θέσεων ΔΕΠ αποτελούν ελάχιστο ποσοστό αυτών που έχουν χαθεί και συνεχίζουν να χάνονται, αλλά ακόμη και αυτές κάθε τόσο αναβάλλονται για το επόμενο εξάμηνο. Η επινόηση των εποχιακών διδασκόντων που αντί πινακίου φακής διδάσκουν μαθήματα κατ' αποκοπήν υπό το πρόσχημα της απόκτησης διδακτικής εμπειρίας ή των «πανεπιστημιακών υποτρόφων» που αναλαμβάνουν διδακτικά καθήκοντα αμειβόμενοι από ερευνητικά προγράμματα ή της μετεξέλιξης των ΕΔΙΠ σε ΔΕΠ με νυχτερινές τροπολογίες χωρίς αντιστοίχιση με τις πραγματικές ανάγκες των Πανεπιστημίων, δεν προσφέρουν λύση και βαθαίνουν την υποβάθμιση του διδακτικού/ερευνητικού προσωπικού. Εργαστήρια και βιβλιοθήκες βρίσκονται υπό διάλυση, διδασκόμενα μαθήματα περικόπτονται, η πρόσβαση στα επιστημονικά περιοδικά αναστέλλεται, ολόκληρα επιστημονικά αντικείμενα και ειδικότητες εξαλείφονται. Για την απορρόφηση των πενιχρών κονδυλίων, που δε φτάνουν για την κάλυψη καν των λειτουργικών δαπανών, νέοι γραφειοκρατικοί κανόνες εφευρίσκονται, έτσι ώστε να μη μπορούν ούτε αυτά να απορροφηθούν. Η υλική υποδομή καταρρέει (π.χ. το ΕΚΠΑ πνίγεται κυριολεκτικά στα σκουπίδια). Όλα τα παραπάνω, σε συνδυασμό με τη μαζική εκπτώχευση των μελών ΔΕΠ που υπέστησαν εξοντωτικές μισθολογικές μειώσεις στο όνομα της «δημοσιονομικής προσαρμογής», συνθέτουν μια εφιαλτική πραγματικότητα για τις συνθήκες εργασίας μας.

Την ίδια στιγμή, οι ελάχιστες παρεμβάσεις στο νομοθετικό πλαίσιο σε καμία περίπτωση δεν ανατρέπουν το καθεστώς που δημιουργήθηκε στα πανεπιστήμια από την ουσιαστική κατάργηση της δημοκρατίας και του αυτοδιοίκητου μέσω των νόμων Διαμαντοπούλου-Αρβανιτόπουλου.

Στη διετία που πέρασε, οι δυνάμεις της ΠΟΣΔΕΠ που συγκροτούν την πλειοψηφία ανέβασαν τους αντιπολιτευτικούς τόνους, μετά από χρόνια αφωνίας. Πάντα, όμως, ζητώντας πιο σκληρή και πιο πιστή εφαρμογή των μνημονιακών απαιτήσεων και των επιταγών του ΟΟΣΑ και της Ε.Ε. Κορυφαία στιγμή τη στάσης τους η εν σώματι υποστήριξη του «ΝΑΙ» στο δημοψήφισμα. Την ώρα που τα πανεπιστήμια διαλύονται και οι πανεπιστημιακοί πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης αντικρίζουν κατάματα τη φτώχεια, οι δυνάμεις που συγκρότησαν τη πλειοψηφία της ΠΟΣΔΕΠ στο προηγούμενο συνέδριο διάλεξαν πλευρά, διότι συνδέονται, ιδεολογικά και διαχρονικά, με τις δυνάμεις εκείνες που προσπαθούν να κρατήσουν τη χώρα σε πορεία υποταγής και επιτροπείας. Παράλληλα, τα συνδικαλιστικά τους αιτήματα είτε απηχούν την άποψη «αφήστε τους πανεπιστημιακούς ανέπαφους, ρίξτε σε κάποιους άλλους τα βάρη» είτε, κυνικά, προτείνουν «αφήστε μας επιτέλους να μετατρέψουμε το Πανεπιστήμιο σε ιδιωτικό μας μαγαζάκι». Και τα δύο εκθέτουν και απομονώνουν τον κλάδο από την υπόλοιπη κοινωνία. Ουσιαστικά εξωθούν το πανεπιστήμιο και τους πανεπιστημιακούς βαθύτερα στην κρίση.

Η ΣΠΔ εξακολουθεί να αποτελεί μια ακηδεμόνευτη αγωνιστική ενότητα συναδέλφων, η οποία πιστεύει και παλεύει για ένα ισχυρό, ανεξάρτητο και ανανεωμένο συνδικαλιστικό κίνημα μέσα στα πανεπιστήμια. Η ΣΠΔ είναι η παράταξη που υπερασπίζεται, με σθένος και συνέπεια, τη μεγάλη πλειονότητα των μισθοσυντηρητών συναδέλφων, που δίνουν καθημερινό ηρωικό αγώνα για να κάνουν το καθήκον τους σε εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες. *Διεκδικούμε πλήρη και αποκλειστική απασχόληση με αξιοπρεπείς μισθούς μη επιδοματικού χαρακτήρα.* Το αίτημα αυτό, αδιανόητο για τις παρατάξεις-εκπροσώπους των συναδέλφων που χρησιμοποιούν την καθηγητική ιδιότητα ως εφιαλτήριο για αχαλίνωτη επαγγελματική δραστηριότητα αποκτά σήμερα ζωτική σημασία. Αγωνιζόμαστε και διεκδικούμε ένα δημόσιο, δωρεάν, δημοκρατικό πανεπιστήμιο, το οποίο θα είναι αλληλέγγυο στην κοινωνία και θα βρίσκεται στην πρωτοπορία της μάχης για την αντιμετώπιση των προβλημάτων που μαστίζουν τη χώρα. Πιστεύουμε ότι οι μνημονιακές πολιτικές δεν αποτελεί λύση, αλλά πηγή των δεινών του ελληνικού λαού. Γι' αυτό εξάλλου, από την αρχή, η ΣΠΔ εναντιώθηκε σε αυτή τη λαίλαπα. Και δεν θα πάψει να την αντιπαλεύει με όλες τις δυνάμεις, όποια κυβέρνηση κι αν την υλοποιεί. Γιατί η άρνηση αποδοχής της μίζερης πραγματικότητας ως «δεδομένης» και «μη αναστρέψιμης» αποτελεί όρο επιβίωσης για τα Πανεπιστήμια και ηθικό καθήκον απέναντι στην ελληνική κοινωνία.

Επιμένουμε να διεκδικούμε:

- ένα νέο δημοκρατικό θεσμικό πλαίσιο με κατάργηση των νόμων 4009/2011, 4076/2012 και 4115/2013.
- την αναβάθμιση του επιπέδου σπουδών και συνθήκες που θα επιτρέπουν τη διεξαγωγή έρευνας σε όλες τις επιστήμες,
- την ακύρωση κάθε διαδικασίας μετατροπής του πανεπιστημίου σε επιχειρηματικό κέντρο,
- την αύξηση της χρηματοδότησης για την παιδεία, και τη στελέχυσή της σε όλα τα επίπεδα,
- την αναβάθμιση των αποδοχών των εργαζόμενων στο πανεπιστήμιο και την ενσωμάτωση των επιδομάτων στο βασικό μισθό, με ταυτόχρονη καθιέρωση της πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης για τα μέλη ΔΕΠ,
- την εφαρμογή της απόφασης του ΣτΕ για επαναφορά των μισθών στα επίπεδα του 2012,
- τον αποκλεισμό των διδασκτρων με οποιαδήποτε μορφή και την κατάργηση του σημερινού, απαράδεκτου σε όλα τα επίπεδα, πλαισίου λειτουργίας των μεταπτυχιακών,

- την προάσπιση του Πανεπιστημιακού Ασύλου,
- την αποτροπή οποιασδήποτε απόπειρας αλλαγής του άρθρου 16 του Συντάγματος.

Όλοι μαζί να στηρίξουμε το Δημόσιο Πανεπιστήμιο.

**Αγωνιζόμαστε για ένα πανεπιστήμιο δωρεάν και δημοκρατικό,
σε μια χώρα χωρίς επιτροπεία.**